

Na slavnostni seji skupščine občine Ljubljana-Šiška je najvišje priznanje — zlato plaketo občine prejel tovariš Miha Marinko, revolucionar in najožji Titov sodelavec ter pobudnik za ustanovitev glavnega poveljstva slovenskih partizanskih čet in njegov prvi komisar. Istočasno je zlata plaketa priznanje Mihi Marinku za izjemno prizadevnost in prispevek pri izgradnji samoupravne socialistične družbe (Foto: F. Rozman)

Zdaj so tako dopusti...

Počitnice oziroma dopusti so čudovita reč. Velikokrat nas pravzaprav drži pokonci samo misel na tisti trenutek, ko bomo »sneli jermene«, sedli v avto ter se odpeljali na morje (ali v planine). In v tej misli ni čisto nič slabega. Je pač narava uredila tako, da mora človek sem in tja tudi kdaj počivati, če hoče, da bo čim dlje bolje delal.

Tako je torej s počitnicami ali dopusti posameznika. Toda stvar se začne zapletati tisti hip, ko ugotovimo, da so počivalni načrti velike večine ljudi (pri nas, seveda) zvezani ravno s poletjem in dvema oziroma s tremi poletnimi meseci, problem pa postane naravnost kočljivo zapleten, ko pravzaprav spoznamo, da moramo govoriti kar o počitnicah neke dejavnosti, ali kar o počitnicah družbe.

Poglejte malo okoli sebe. Ste se morda pred meseci odločili, da boste v vaši delovni organizaciji sestavili novo analitično oceno delovnih nalog ali kakšen podoben akt, pa se vam je vse skupaj v juniju zaustavilo z obrazložitvijo: zdaj so tako dopusti, bomo pa jeseni nadaljevali...? Nekaj podobnega se dogaja v najrazličnejših skupščinah, družbenopolitičnih organizacijah: seznam nalog,

ki so obtičali v juniju, se kaj radi preselijo v jesenske roke. Zvezna in republiške skupščine so pa tako in tako že davno tega izumile pojem »skupščinske počitnice«, kar pomeni, da se v tistem času kaj bistvenega ne more zgoditi...

Pa si lahko privoščimo »družbene počitnice«, smo že dovolj bogata družba, da julija preprosto izklopimo stikala in se z resnejšimi akcijami in nalogami poslovimo do jeseni...? Do septembra, ko se nam velikokrat zdi, da začnemo vse zopet znova — kar je, spet po zakonih narave — čisto običajna in razumljiva stvar.

In morda nas ravno ti ponavljajoči se odmore in zamudna jesenska obnavljanja vedno znova vračajo v že začete akcije, v ponavljanja že izrečenega, v stare probleme.

Zato razmislimo, ali smo delo v našem okolju res organizirali tako, da zaradi počitka posameznika (ki je premora še kako potreben), zaradi fizioloških zakonov ne bodo trpela prizadevanja večjih skupin — in celo družbe, če hočete...

Takšne počitnice so namreč veliko, veliko predrage...

VSEBINA:

- STRAN 2: Naš stenčas
- STRAN 3: Bo že družba...
- STRAN 4: Bolniška »žre« milijone
- STRAN 6: Trdno po poti prihodnosti
- STRAN 7: Tudi letos slovesno
- STRAN 8: Uspehom sledi napredek
- STRAN 11: Kar so dosegli danes, bodo jutri presegli
- STRAN 12: Praznik KS Podutik
- STRAN 14: »Obresti« ljubezni do dela

PREVEČ DENARJA ZA ŠTIPENDIJE

(fk) Ob obravnavi zaključnih računov za leto 1978 je skupna komisija podpisnic samoupravnega sporazuma o štipendiranju v občini Ljubljana-Šiška ugotovila, da so se v letih 1977, 1978 in v prvi polovici letošnjega leta oblikovala rezervna sredstva v višini, ki bodo po predračunih predvidoma zadoščala za izplačevanje štipendij iz združenih sredstev od meseca julija do vključno meseca decembra letos.

Člani komisije so se zato odločili, da naj delovne organizacije začasno prenehajo združevati sredstva za štipendiranje v višini 0,5 % od bruto osebnih dohodkov. Združevanje sredstev preneha junija letos do vključno decembra, januarja pa morajo podpisnice sporazuma o štipendiranju spet začeti združevati sredstva v višini 0,5 % od bruto osebnih dohodkov.

Vsekakor je tak sklep komisije edino pravilen, saj nima prav nobenega smisla, da bi delovni ljudje še naprej združevali sredstva za štipendiranje, če pa se je pokazalo, da je bila določena stopnja prispevkov prevelika.